

učil na IV. gimnaziji. Vmes je v šolskem letu 1931/32 bival v Parizu s štipendijo francoske vlade in študiral na Sorboni. Po osvoboditvi je dobra dva meseca učil na gimnaziji v Celju in se nato vrnil v Ljubljano na IV. gimnazijo, nakar je dve leti služboval spet na III. gimnaziji. Nazadnje je od leta 1950 do upokojitve služil na X. gimnaziji v Mostah. V pokoj je stopil leta 1961.

Pri svojem učnem in vzgojnem delu se je držal načela, naj matematika privzgoji dijakom eksaktno mišljenje, logično sklepanje in precizno podajanje znanja. To je imel za svojo življenjsko nalogo. Sam se je neprenehoma izobraževal, razen v matematiki in fiziki še v znanju jezikov. Govoril je francosko in italijansko, bral angleško in nemško. V Ptuj je v knjižnici francoskega krožka predaval v francoščini. Strokovna predavanja je imel v Društvu matematikov in fizikov, v Prirodoslovnem društvu, v aktivih profesorjev in krožkih dijakov. Že pred okupacijo je objavil dva članka iz fizike. V Proteusu je pisal o relativnostni teoriji, v Mentorju je priobčil oceno Zupančičeve knjige o determinizmu in Adlešičeve razprave o naravoznanstvu. Pomembno je njegovo sodelovanje v Obzorniku za matematiko in fiziko. Veliko pomembnega dela je opravil s sodelovanjem pri sestavljanju matematičnih učbenikov za srednje šole. Bil je tudi ocenjevalec učbenikov. Sodeloval je pri sestavljanju učnih načrtov in programov za matematiko. V svojih razpravah, poročilih in ocenah je posegal v visoke, zamotane znanstvene probleme, pri sestavljanju učbenikov pa je pisal preprosto z zavestjo, da je težje kako stvar razložiti preprosto in enostavno kakor učeno in zamotano.

Mnogo let je bil član in odbornik Društva matematikov in fizikov ter član častnega razsodišča. Sodeloval je na mnogih seminarjih za srednješolske pedagoge. Za njegovo strokovno delo ga je društvo proglasilo za častnega člana.

Tudi v razmeroma dolgi dobi upokojitve njegovo zanimanje za stroko ni prav nič usah-

nilo. Živel je na domu, ki je zdaj last nečakinj Marije in Viktorije. Ni se oženil in ni ustvaril svoje družine, nadomestilo je našel v nečakinjah in v Marijini družini, s katero je živel v najlepšem soglasju. Užival je veliko naklonjenost družine in vso potrebno pomoč. Posebno rad je imel Marijini hčerki. Videl sem njegovo sobo, precej obsežno, opremljeno s pohištvo njegovih staršev, povsod so stali kupi knjig in revij, ki jih domači niso smeli nič predstavljati, da ne bi zmedli njegov »red«. Še pozno v noč so bila navadno osvetljena okna njegove sobe, za njimi pa je sedel upokojeni profesor, zavezan v visoke probleme matematike. V popoldanskih urah je hodil s palico v roki na sprehod. Dokler so še živeli njegovi prijatelji matematiki, jih je pogosto obiskoval v Ljubljani ali pa so prihajali k njemu v Loko na strokovne in prijateljske pomenke. Dokler ga ni bolezen ovirala, je redno vsako poletje odšel za dalj časa v Furlanijo na dom svojega očeta in k sorodnikom. Zadnje leto življenja je prebil v bolniški postelji v Domu starih in slepih v Stari Loki, kjer so mu hudo trpljenje izredno požrtvovalno lajšale negovalke Doma. Tam je umrl 19. julija 1988 in bil 21. julija pokopan v Lipici. Gotski nagrobnik rodbine Molinaro, ki ga je v lesu izdelal stari stric Janez, prvi priseljenec rodbine, da je po njem potem kamnosek izdelal novega v kamnu, sameva zdaj na starem pokopališču brez najmlajšega potomca slovenskega rodu Molinarov.

Posebej moram omeniti, da je bil pokojni profesor Ivan zvest, reden član ceha loških profesorjev vsa leta njegovega obstoja in kot tak soprodelatelj in soustanovitelj našega Muzejskega društva. Zato je ob društveni 50-letnici prejel društveno spominsko plaketo. Muzejsko društvo se ga ob smrti spominja in se mu zahvaljuje za zavedno pripadnost ne le društvu, temveč tudi rojstni Loki in slovenskemu narodu. Hvala mu velja tudi za njegovo poklicno delo v prid matematični znanosti in slovenski mladini.

France Planina

PROF. MOLINARO V DIJAKOVIH SPOMINIH

V začetku vsakega šolskega leta, ko so v razred prihajali novi profesorji, smo dijaki naše zanimanje in radovedno pričakovali, kdo se bo pojavil pri vratih. Bo strog, prizanesljiv,

pravičen, popustljiv, bomo z njim dobro vozili, ali bo večini trda predla? Še posebej je bilo naše zanimanje in pozornost obrnjena na obraze tistih profesorjev, ki so učili »težke«

predmete, med katere je sodila tudi matematika.

Pisali smo šolsko leto 1942 na takratni 4. državni moški realni gimnaziji za Bežigradom. Huda, nepozabna vojna leta. Prvi dan pouka v šestem razredu. Po zvonjenju ni bilo treba dolgo čakati, niti toliko ne, da bi »dežurni« v naglici najavil ime prihajajočega učitelja. Pred nami je stal profesor Ivan Molinaro.

V razred je prišel z nekako zibajočimi, valujočimi koraki. Takšna je bila njegova hoja. Bil je manjše, drobne postave, z majhnimi brčicami, živimi očmi in gladkimi lasmi, ki jim očitno ni posvečal kakšne večje pozornosti in nege. Njegova temna obleka je izdajala človeka, ne posebno vnetega za zadnjo modo. V medlem spominu mi je ostala njegova površno zavezana kravata. Vse je kazalo, da imamo opravka s človekom, ki ne da veliko na zunanjost. Je bila njegova notranjost bolj urejena, bolj bogata in razgibana? Ta se nam je polagoma odstirala med šolskim letom.

Vsekakor je bil Ivan Molinaro vase obrnjen človek. Samotar. Redkih besed in ne pretiranih kretenj. Na dijake je mirno deloval. Kmalu smo ga spoznali kot srčno dobrega človeka. Svojih čustev ni skrival, na veliko jih pa tudi ni razgaljal. Vendar se je iz množice drobnih trenutkov in srečanj, ki jih čas stke v celovitejšo podobo, dalo razbrati, da v profesorju ni kančka hudobije. Te njegove značajske lastnosti so izražale tudi mehke, skoraj otroško mile poteze na njegovem obrazu. Ob redkih razpoloženjih jeze ali razočaranja, ki smo mu ga hote ali nehoti povzročili dijaki, so zadobile trpek, boleč izraz. Kadar se je razburil, so mu besede obstale v grlu.

Rad je pomagal dijaku, ki je v zadregi stal pred tablo. Tudi pri pisanju šolskih nalog (beri: pri prepisovanju!) ni bil prestrog. Pri pregledovanju le-teh, pa je bil zelo natančen, temeljit in pravičen. Popravke je vselej pisal z rdečo tinto. Njegova drobna, kaligrafična pisava je kar sijala iz naših čačk in je razodevala človeka, ki nekaj da na estetiko pisnega sporočila in na red. S številkami pozitivnih in negativnih točk je ocenjeval vsako nalogo posebej. Končna ocena je bila vselej temeljita in vselej pravična.

Kot predavatelja ga ne bi mogli šteti v prvo vrsto. Že njegova dikcija ni bila najboljša. Veliko je imel opravka z jezikom, ki ga je nemirno in včasih nervozno prekladal zdaj na to, zdaj na ono stran ustne votline. To mu je prešlo v navado. Nam, dijakom se je zdel ljubko smešen in smo ga radi, posebno jaz, ki

sem kazal nekaj daru za posnemanje in oponašanje, prav radi vzeli na »piko«. Nekaj posebnega je bila tudi njegova drža. Nikdar ga nisem videl stati vojaško pokoncu. Ponavadi se je njegova drobna postavica motala ob katedru. Palca je imel zataknjena za hlače ob bokih in v takšni pozi je bil skoraj vso uro. Malokrat se je sprehajal po razredu, kar je bila pogosta navada ostalih profesorjev. Dijaki smo se večkrat dolgočasili, ko nam je z mlaskajočo govorico narekoval pravila iz svojega zvezka. Poudarjam, pravila, kajti profesor Molinaro je bil bolj matematik-teoretik kot praktik. Dobesedno visel je na pravilih, ki smo se jih morali do pičice natanko naučiti. Na pamet seveda. Ob mnogih pravilih je meni in mojim sošolcem še do danes ostalo v ušesih to-le pravilo: Skozi dve točki je možno potegniti eno in samo eno premico. To... eno in samo eno... je nekajkrat ponovil in bog ne daj, da bi kdo pri spraševanju pozabil na ...eno in samo eno.

Profesorja Molinara, niti njegovih ur se nisimo bali, kar se je dogajalo pri nekaterih drugih profesorjih. Imeli smo ga radi, ker smo čutili, da tudi on goji do nas takšna čustva.

Živel je sam, skromno, kot podnajemnik v majhni sobici za Bežigradom, nasproti vojaških delavnic. Tudi njegova sobica je bila skromno opremljena. Bil sem v njej, ko sem mu prinašal drva za kurjavo. Za to delo mi je ponujal veliko več, kot sem zaslužil. Seveda denarja nisem vzel, saj sem mu rade volje ustregel. Povedati pa moram, da to moje tesnejše znanstvo s profesorjem nikakor ni vplivalo na morebitne prednosti, ki bi jih imel pri pouku, čeprav nisem bil najboljši učenec.

In še en primer njegove pozornosti in natančnosti. Sošolcu, ki je med njegovim poukom imel pod mizo knjigo in bral, mu je profesor knjigo vzel, a jo je takoj vrnil zadnjo uro pouka. Marsikdo bi na to pozabil.

Kakšen odnos je imel do glasbe, bi se dalo težko izluščiti iz dogodka, ki ga navajam. Vojaška pihalna godba je imela vaje v vojašnici, nasproti gimnazijskega poslopja. Skozi odprta okna so v razred prihajali kar harmonični in uigrani zvoki dobrega pihalnega orkestra. Profesorja pa so očitno motili, tako, da je ukazal zapreti okna, češ da tega »organiziranega ropota« ne bo poslušal. No, to je anekdota, s katero sklepam medel spominski zapis o profesorju Ivanu Molinaru, ki nam bo vsem ostal v srcu kot pravičen in dober človek in zanimiva osebnost.

Janez Bitenc